

မိုးကလေး

ချစ်ဖို့တွေ ရင်ထဲမှာလဲ

ချစ်မိုးတွေ ရင်ထဲမှာ လည်း

(၁)

အရပ် ရှစ်မျက်နှာလုံး မည်း မှောင်နေအောင် မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေပါသည်။ သွပ်မိုးပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်နေသော မိုးသံက ဆူညံနေသည်။

ဖြူနှင်းဝေ ရိုက်နှိပ်နေသော လက်နှိပ်စက်ဟောင်းကြီးမှ တချောက်ချောက် မြည်နေသော အသံက မိုးသံကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲနေအောင် အအေးဓာတ်က လွှမ်းမိုးလာသည်။

ရုံးအုပ်ကြီး ခိုင်းထားသော လျှောက်လွှာ တစ်ရွက် နှစ် ရွက်ခန့်ကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်လို့ ပြီးပါပြီ။ လက်မှ ခိုင်ခွက်လေး ဝါကျင်နေသော နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီစက်သံက တဂျုတ်ဂျုတ် နှင့် လော်ကယ်ရထားကြီး မောင်းနေသလိုပါပင်။

“ ဟင် လေးနာရီ လေးဆယ်တောင် ရှိပါကောလား ”

ကုလားထိုင်မှ ထရပ်ပြီး ခါးကိုဆန့်၍ အညောင်းဖြေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရိုက်ပြီးသား စာရွက်များ ကို ကိုင်ပြီး သစ်သားလိုက်ကာ ခြားထားသော အခန်းဆီသို့ ကူးခဲ့သည်။

မျက်နှာပေါက် ဆိုးဆိုး နှင့် ရုံးအုပ်ကြီး ဦးကျော်မြင့်ကို လှမ်းပေးလိုက် သည်။

“ ဒီမှာ ရိုက်လို့ပြီးပါပြီ ဦး ”

“ မှန်အောင် ရိုက်ရဲ့ လား ”

ကရိုက်ကဏ္ဍောင် နိုင်လှသော ဦးကျော်မြင့်ကို ဖြူနှင်းဝေ က နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ မှန် မမှန် သိအောင် ဦး ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ ”

“ မင်း ရိုက်ထားတာ မှန် မမှန် မသိဘူးလား ”

“ ကျွန်မက မှန်အောင် ရိုက်တာပဲ ဦးမျက်စိထဲမှာ မှာ နေမလားလို့ပါ ”

“ မင်း တော် တော် ခွကန့်လန့် ပြောတဲ့ ကောင်မလေး ”

မျက်ထောင့်နီကြီးတွေ နှင့် ဖြူနှင်းဝေ ကို ကြည့်ကာ ပြောသည်။ ဖြူနှင်းဝေ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းထားရသည်။ တစ်ရုံးလုံးက လူ့ခွစာ ဟု သတ်မှတ်ထားသော လူကြီးက ပြောရတယ် ရှိသေး။

“ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ဦး ”

ဖြူနှင်းဝေ က နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးကျော်မြင့် ရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်တော့မှ စိတ်တိုင်းကျသည် မရှိသော ဦးကျော်မြင့်ကို လုံးဝ စေတနာ ပျက်နေပါသည်။

သည်လူကြီး၏ လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာပါ။

သူ့လိုပင် အခြား ဝန်ထမ်းတွေ လည်း စိတ်ညစ်လှပါပြီ။ အငြိမ်းစားမြန်မြန် ယူပါစေတော့ ဟု ဝိုင်း၍ မေတ္တာပို့ကြသည်။ ဦးကျော်မြင့်က ယခုမှာ အသက်ငါးဆယ်လောက်မို့ အငြိမ်းစားဘဝ ရောက်ဖို့ အလွမ်းက ကွာဝေးနေပါသေးသည်။

အခန်းထဲမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ဖြူနှင်းဝေက ကရင်ပတ်ဘူးလေးကို ဖွင့်ပြီး မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထောင်နေသော ဆံစတွေ ကို ဘီး နှင့် သပ်လိုက်သည်။

ဖြူဖြူနုနု မျက်နှာလေး မှန်စွာ ပေါ်လာသည်။ ပုံဖော်ထားသလို နှင်းဆီဖူးသဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်းလေး။ ဖြောင့်စင်းနေသော နှာတံမော့မော့လေး မည်းနက်၍ အရည်လည်နေသော သမင်မလို မျက်လုံးလေး၊ ထူပျစ်မည်း မှောင့်နေသော မျက်တောင်တွေ က မျက်လုံးနက်နက်လေးကို ခြုံရံထားသည်။

သည်လိုလှပမှု တွေ ပေါင်းစုံ ဖွဲ့စည်းထားသော ဖြူနှင်းဝေ၏ ။ မျက်နှာလေးမှာ

ညို၊ ရိပ်တွေ သမ်းနေသည်။

ဖြူနှင်းဝေမှာ အပျော်ဆိုတာ ရှားပါးပစ္စည်း ဖြစ်နေသည်။ ဖြူနှင်းဝေ အိမ်မှာ လည်း မပျော်၊ ရုံးမှာ လည်း မပျော်ပါ။ အသက် နှစ် ဆယ် နှင့် မလိုက်အောင် ဖြူနှင်းဝေမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ က ရင်နှင့် တစ်လုံး။

စောစောက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသော မိုးက တိတ်သွားပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရေတွေ ဖွေးနေသည်။ လုံချည်တိုတိုလေးကို ရေစိုမှာ စိုး၍ လက်လေး နှင့် မ လိုက်သည်။ နူးဆစ်နားလောက် လုံခြည်က တိုတက်သွားသည်။

ရုံးခန်း နှင့် မလှမ်းမကမ်း ညောင်ညိုပင်ရိပ်မှာ ငယ်သူငယ်ချင်း သန်းစိုးက ထီးကောက်ကြီးကိုင်းပြီး ရပ်စောင့်နေတာ တွေ့ ရသည်။

“ ဟယ် သန်းစိုး၊ တို့ကို လာစောင့်တာလား ”

“ နင့်ကို မစောင့်လို့ ဘယ်သူကို လာစောင့်ရမှာ လဲဟ ”

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းအတူတက်၊ တစ်မြို့ တည်း အတူနေသော သန်းစိုးကို ဖြူနှင်းဝေ ခင်ပါသည်။ ချစ်လည်းချစ်ပါသည်။ ဖြူနှင်းဝေဘဝမှာ ရှားပါးလှသော အကြင်နာကို သန်းစိုး ထံမှ ရရှိခဲ့ပါသည်။

သန်းစိုးသည် ညိုညိုသန့်သန့်၊ ကိုယ်လုံးထွားထွား နှင့် ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ အရပ်အမောင်း ကတော့ ငါးပေသာသာရှိသော ဖြူနှင်းဝေ နှင့် မတိမ်းမယိမ်းပါ။

သန်းစိုး မျက်နှာက အမြဲလိုလို ပြုံး ချိုနေသည်။ စိတ်ကောင်းရှိတာ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်နေသည်။ ခင်မင်တွယ်တာ ရပါသော သူငယ်ချင်းကို ဖြူနှင်းဝေ က လှည့်ကြည့်ပြီး

“ ငါဟယ် ဒီနေ့ သေချင်စေကို နံကော ”

“ ဒီနေ့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့တိုင်းသေချင်စေ နံနေတာပဲ မဟုတ်လား ”

“ ဒီနေ့ ပိုဆိုးတယ် ”

“ ဘယ်လို ဖြစ်တာ တုံး ”

ဖြူနှင်းဝေ က နှာခေါင်းလေးရှုံ့၊ မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“ ထုံးစံအတိုင်း အပြစ်ရှာတယ်၊ ပြီးတော့ ရုံးဆင်းခါနီး မှ စာရွက် သုံးလေးရွက်ကို ရိုက်ခိုင်းတယ် ”

“ ဦးကျော်မြင့်ကို မကျေနပ်ရင် နှင်းဝေအလုပ်ထွက်လိုက်ပါလား ”

“ နဂိုကမှ ချို့တဲ့ရတဲ့ အထဲ အလုပ်ထွက်တော့ ဘာနဲ့ သွားစားမလဲ ”

“ ငါ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပေါ့ နင်ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ဘူးလေ ”

သူမထံတွင် ချစ်ခွင့်ပန်ထားသော သန်းစိုးကို ဖြူနှင်းဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

အမြဲတမ်း ဖြူနှင်းဝေ ဒုက္ခရောက်လျှင် သန်းစိုးက ကူညီနေကျပါ။ ဖြူနှင်းဝေ နှင့် လက်တကမ်းမှာ သန်းစိုး ရှိနေပါသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံ ကုန်သည်အသေးစားလေး သန်းစိုးကို ဖြူနှင်းဝေ ကရဏာ သက်မိပါသည်။

သန်းစိုး၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ချင်ပါသည်။ ခက်တာက ဖြူနှင်းဝေ သည် သန်းစိုး အပေါ်မှာ သူငယ်ချင်း အချစ်ထက် စပါးလုံး တစ်ထောက်လောက်တောင် မပိုနိုင်ပါ။ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ မရှိပေမယ့် အသွားအပြန်ရှိသတဲ့။

ဒါပေမယ့် သန်းစိုး၏ မေတ္တာက ဖြူနှင်းဝေ အသွား ရှိပေမယ့် အပြန်လမ်းက မရှိ။ ဖြူနှင်းဝေထံမှ ရောင် ပြန်ဟပ်မည့် မေတ္တာက လမ်းစရှာမတွေ့ဘဲ သူ့ထံ မပြန်လေရောသလားမသိ။

သူမအပေါ် အကောင်းလွန်သော သန်းစိုးကို ဖြူနှင်းဝေ မေတ္တာပြန်လည် တုံ့ပြန်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ ချစ်၍ မရတာ က ခက်နေပါသည်။

“ သန်းစိုးရယ် ငါ့ကို စိတ်မနာ ဘူးလား ဟင် ”

“ ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘာလို့ စိတ်နာရမှာလဲ ”

“ နင့်ရဲ့ မေတ္တာကို မှ အသိအမှတ်မပြုတာ ”

“ အဟင်း ဒါလား၊ တစ်နေ့ ငါ့ရဲ့ မေတ္တာရောင် ပြန်ဟပ်မယ်လို့ ငါ ဒိဋ္ဌ

ယုံတယ် ”

“ ဪ သူငယ်ချင်းရယ် ”

ဖြူနှင်းဝေက သန်းစိုး မျက်နှာကို သနား စာနာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

(၂)

ဖြူနှင်းဝေ တို့၏ ခြံဝ ရောက်တော့ သန်းစိုး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ဖြူနှင်းဝေက ဝင်းတံခါးကို တွန်းပြီးဝင်ခဲ့သည်။ ခြံတံခါး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ၊ ဇီဝဝါ ချုံကြီးနှစ် ချုံက ရှိသည်။

ယနေ့ပွင့်သော ဇီဝဝါပွင့်လေးတွေ က ဖြူမွှေးလန်းဆန်းနေသလို၊ မနေ့က ပွင့်ခဲ့ပြီးသော ဇီဝဝါပွင့်လေးတွေ က ဝါတာတာ ဖြစ်နေသည်။

သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရနံ့က တစ်ခြံလုံးမှာ သင်းကြူနေသည်။ သင်းသင်းလေးမွှေးနေသော ပန်းရနံ့ကို ဖြူနှင်းဝေ အဆုတ်ထဲသို့ ရှိုက်၍ ရှူလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ပို၍ လန်းဆန်းလာသည်။ သွပ်မိုး၊ ခြောက်ငါးမူး အင်သား ပျဉ်ဖြင့် ထရံကားထားသော အိမ်လေးဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

အပြင်မှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ မိခင် ဖြစ်သူကို အမောတကော ရှာလိုက်သည်။ အတွင်း ခန်းလေးထဲမှာ ကြေးမီးပူနှင့် အဝတ်တွေ တိုက်သည်ကို တွေ့

ရသည်။

“ မေမေရယ် မီးပူထိုးနေပြန်ပြီလား ”

“ အဝတ်တွေ စိုထိုင်းထိုင်းနဲ့ မို့ပါကွယ် ”

“ နှင်းဝေပြန်လာမှ တိုက်မှာ ပေါ့ ”

“ သမီးကြီး အလုပ်က ပင်ပန်းလာတာကွယ် မေမေ မခိုင်းရက်ပါဘူး ”

ဒေါ်စိမ်းမေက ဖြူနှင်းဝေကို ကြင်နာစွာ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ မေမေကော တစ်နေ့လုံး အိမ်အလုပ် လုပ်နေတာ ပင်ပန်းတာပဲ ”

“ အိုကွယ် သမီးရယ် သွား ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားတော့ ”

ဒေါ်စိမ်းမေကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဖြူနှင်းဝေ က ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်စိမ်းမေ၏ မေတ္တာမိုးကြောင့် ဖြူနှင်းဝေ၏ ညှိုးနွမ်းနေသော ဘဝလေး တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း လန်းဆန်းခဲ့ရပါသည်။ သည်အမေကြောင့် ဖြူနှင်းဝေ သည်အိမ်မှာ သည်လောက်ကြာအောင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

မိခင်ကို စာနာသနားပြီး အဝေးသို့ ပြန်ပြေး ချင်ပေမယ့် မပြေးရက်နိုင်သေးပါ။

ဖြူနှင်းဝေသည် အဝတ်အစားများ လဲပြီး အိမ်ဝင်း၏ နောက်ဘက်ရှိ ရေတွင် :ဆီသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မိုးအေးပြီး ချမ်းနေသော်လည်း လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချ :လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီး မီးဖို နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေသော ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သည်။ ထမင်း စားပွဲပိုင်းလေးမှာ ဖုံးအုပ်ထားသော ဝါးအုပ်ဆောင်းကို လုပ်လိုက်သည်။ ငါးပိရည်က ဟင်းချိုပန်းကန် နှင့် တစ်လုံး၊ တို့စရာမျိုးစုံက ထမင်းစားပန်ကန် နှင့် တစ်ချပ် အပြည့်။

“ သမီးရေ၊ ငါးလေး အိုးကပ် ချက်ထားတယ်၊ ဟင်းချိုလဲရှိတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ”

မိဘ နှစ် ဦးကို ဦးချပြီး ငါးသုံးလေးဖတ်ကို သူ့ ဟင်းပန်းကန်ထဲမှာ ပုံလိုက်သည်။
ဆာဆာ နှင့် ထမင်းသို့ မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေတုန်း အိမ်လေးပေါ်သို့ ခြေသံပြင်းစွာ
တက်လာသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ ဟော ကိုစံမြင့် ပြန်လာပြီ ”

“ လာစမ်းပါဦး၊ ဟော့ဒီမှာ မျှစ်စို့တွေ လာသယ်ပါဦးကွ ”

“ မီးပူထိုးနေလို့၊ လာပြီ ကိုစံမြင့်ရေ ”

“ မင်းမလဲ၊ ဘယ်တော့မှ အားတယ်မရှိဘူး ”

ဦးစံမြင့်က ဇနီးသည်ကို မကျေမချမ်း နှင့် ဟိန်းဟောက်နေပြန်သည်။

“ နင်းဝေ မလာသေးဘူးလား ”

“ လာပါပြီ ”

ဒေါ်စိမ်းမေက ဦးစံမြင့် လက်ထဲမှ မျှစ်တွဲ ကို လှမ်းယူပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“ သူ ဘာလုပ်နေလဲ ”

“ ထမင်းစားနေတယ် ”

“ ပြန်လာရင် အမေကို ကူဖော်မရဘူး၊ အဆင်သင့် ချက်ထားတာ စားပြီး
ဖိမ်ကိုကျနတာပဲ ”

မီးဖိုဆောင်ထဲမှ ဖြူနင်းဝေ အားလုံးကို ကြားလိုက်ပါသည်။ စားမြိန်နေသော
ထမင်းလုတ်တွေ လည်ချောင်းမှာ နင်သွားသည်။ စားကောင်းနေသော စိတ်တွေ ဘယ်ကို
လွင့်ပြေးမှန်းမသိတော့။

“ ဪ ကိုစံမြင့်ကလဲ၊ ကလေးခမျာ ရုံးမှာ ပင်ပန်းလာရှာတာ ”

“ ရုံးမှာ ပင်ပန်းတာ နဲ့ အိမ်အလုပ် မလုပ်တော့ဘူးလား၊ မင်း တစ်ယောက်
တည်း သိမ်းကျုံးလုပ်နေ၊ ဒဏ်ပိပြီး သေလိမ့်မယ် ”

ဖြူနှင်းဝေ ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။ သူမ၏ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ လှိုက်ဖိုလာသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် နှင့် ထမင်းပန်းကန်ပေါ်သို့ ကျနေသည်။

ပန်းကန်ထဲမှာ ကျန်နေသော ထမင်းကို ခွေးပန်ကန်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ထမင်းစားခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ ဖေဖေရယ် နှင်းဝေ အပေါ်မှာ ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ မေတ္တာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ဟင် ”

ရင်ထဲမှ တိုးတိတ်စွာ ဖခင်ကို မေးလိုက်ပါသည်။ ညီမလေး သက်မာ နှင့် မောင်အောင်လေး မမွေးခင်က နှင်းဝေအပေါ် ချစ်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေ အချစ်တွေ အခု ဘယ်နေရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီလဲ ဖေဖေရယ်။

မျက်ဝန်းမှာ စိုစွတ်နေသော မျက်ရည်စတွေ ကို ခြောက်အောင် သုတ်ပြီး မိခင် ရှိရာသို့ ထွက်လာသည်။

“ ဟော စားတာ မြန်လှချည်လား နှင်းဝေ ”

ဒေါ်စိမ်းမေက ဖြူနှင်းဝေ ထမင်းစား၍ မ ဝ ခင် က ထလာသည်ကို သိ၍ ကြင်နာစွာ မေးလိုက်သည်။ ဖြူနှင်းဝေက မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြည်အောင် ထားပြီး မိခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဝ ရဲ့ လား သမီး ”

“ နှင်းဝေ ဝ ပါတယ် ဖေဖေ ”

ဖခင် ဖြစ်သူ မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ပြီး ဖြူနှင်းဝေ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“ နှင်းဝေ တိုက်မယ် ”

မိခင်၏ လက်မှ ကြေးမီးပူကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ပြီးတော့မှာပဲ သမီးရဲ့.”

(၃)

တစ်နေ့တာ ရုံးတွင် အချိန်များ ကို ငြီးငွေ့စွာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး ဖြူနှင်းဝေ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ သည်နေ့ ညနေ မိုးမရွာ။ နေက သာနေသည်။ ရုံးခန်း အပြင်မှာ သန်းစိုး စောင့်နေတာကို တွေ့ရသည်။

“ နှင်းဝေ အိမ်မပြန်ခင် ဘာစားဦးမလဲ ”

“ မစားတော့ဘူး သန်းစိုး ”

တွေ ဝေနေသော ဖြူနှင်းဝေ၏ မျက်နှာကို သန်းစိုး တူယှဉ် လျှောက်နေရာမှ ကြည့်ပြီး

“ နင် ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ နှင်းဝေ ”

သူမ၏ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသော အဖြစ်ကို ရင်ဖွင့်ချင်လာသည်။

“ သန်းစိုး ”

“ ဘာလဲ နှင်းဝေ ”

“ ငါလေ ဒီမြို့က ထွက်သွားဖို့ စိတ်ကူးတာ မှာ :သလား ဟင် ”

လေးနက် တည်ငြိမ်လွန်းသော ဖြူနှင်းဝေ ၏ မျက်နှာကို သန်းစိုးက စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ နင် ဘာတွေ ကျိတ်ပြီး စိတ်ကူးနေလဲ နှင်းဝေ ”

“ အမှန်ကို ပြောရရင် ဒီက ထွက်ခွာဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် သန်းစိုး ”

“ တကယ် ”

“ တကယ်ပေါ့ဟယ်၊ ငါလေ အေးသိန်းဆီ စာရေး ပြီး အလုပ်ရှာခိုင်းထားတယ် ”

“ ဟင် ဘယ်တုန်းက ”

“ တစ်လလောက် ရှိပြီ၊ ဦးကျော်မြင့် နဲ့ ငါ့ကို အမြဲအပြစ်မြင်နေတဲ့ ဖေဖေတို့ ရှေ့မှာ ငါ မနေချင်တော့ဘူး ဟာ ”

“ နင် စိတ်ဆင်းရဲနေတာ သိလို့ ငါ စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ် နှင်းဝေ၊ သွားမယ်ဆိုလဲ နင် သွားနိုင်တာပဲ၊ ဘာအနှောင့်အဖွဲ့ မရှိဘဲ၊ နင့်ကို နောက်ဆံငင်နေမယ့် သံယောဇဉ် မှ မရှိတာ၊ ငါ့ဆိုလဲ နင်က သံယောဇဉ်မှ မရှိတာ ”

“ အဲလို မပြောနဲ့လေ ”

“ နို့ မဟုတ်လို့လား၊ ငါကသာ နင့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွေ ကုနေကုနေ ထားနေရတာ ”

“ ဪ သန်းစိုးရယ် ”

“ နင် ငါ့အချစ်ကို လက်ခံပါလား ဟယ် ”

“ ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားချင်သေးတယ် ”

“ ဒါဆိုလဲ အပျံသင်တဲ့ ငှက်ကလေးလို အဝေးပျံကြည့်ဦးပေါ့ ”

“ နင် စိတ်ဆိုးလား ”

“ ဆိုးသင့်ပြီလား၊ ဘယ်ယောက်ျားမဆို စိတ်ခုကြမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ နင် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မငဲ့ပဲ လုပ်ပါ နှင်းဝေ ”

“ သန်းစိုး ကလဲ ဟာ ”

“ အေးသိန်း ရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို သွားပါ၊ နင် ဒီမှာ လဲ အဖေနဲ့ အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား၊ သွားကြည့်ပါ၊ ကြိုး စားကြည့်ပါ၊ နင် အောင်မြင်ရင် ပထမဦးဆုံး ဝမ်းအသာဆုံး ဖြစ်မယ့်သူက ငါပဲ နှင်းဝေ ”

အရမ်းတည်ငြိမ်လွန်းသော သန်းစိုးကို နှင်းဝေ ပါးစပ်လေး အဟောင်းသား နှင့်

ကြည့်နေသည်။

“တကယ်လို့ မအောင်မြင်ဘူး၊ ဟိုမှာ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ပြန်လာခဲ့ပါ။
ငါ့ရင်ကို ဖွင့်ပြီး ကြိုနေမယ် နင်းဝေ၊ အားလုံး ခွင့်လွှတ်ပြီး ငါ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေမယ်
နင်းဝေ ”

ဖြူနင်းဝေ ၏ အိမ်နားသို့ ရောက်လာပြီမို့ နှစ် ဦးလုံး ခြံမှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ ငါ သွားမယ် နင်းဝေ၊ နင် စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမယ် ”

ဖြူနင်းဝေ က ညှိုး ငယ်သော မျက်နှာလေး နှင့် သန်းစိုး ၏ နောက်ကျောပြင်ကို
ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝင်းတံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဖြူနင်းဝေ ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။
ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းတွေ နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

“ နင်းဝေ နောက်ကျလိုက်တာ ”

“ ဦးကျော်မြင့် ခိုင်းတဲ့ အလုပ်တွေ မပြီးနိုင်လို့ မေမေ ”

“ နင်းဝေ ငါးခြောက်လေး ဖုတ်လိုက်ဦးနော် ”

“ ဟုတ် ”

ဒေါ်စိမ်းမေက ညစာ ငါးရဲ့ခြောက်ကို ဖြူနင်းဝေအား ဖုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ မေမေ နင်းဝေအတွက် စာရောက်လား ဟင် ”

“ ဪ အေး ရောက်တယ် ”

“ စာ ဘယ်မှာ လဲ မေမေ ”

“ ဟောဟို ဗီရီပေါ်မှာ ”

ဖြူနင်းဝေ သွက်လက်စွာ စာအိတ်လေးကို ပြေးယူလိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှ
လက်ရေး ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အေးသိန်း၏ လက်ရေး ဖြစ်၍ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာစိတ်တွေ
ပြည့်လှုံသွားသည်။

စာကို ချက်ချင်း ဖောက်ဖတ်ချင်သည်။ အမေ ခိုင်းတာကို အရင်လုပ်မှ ဖြစ်မှာ မို့ သူမ၏ ဆန္ဒကို ခေတ္တမျှ မျှီသိပ်လိုက်ရသည်။ ညကျမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အဝတ်အစားကို မြန်မြန်လဲပြီး ငါးခြောက်ဖုတ်သည့် လုပ်ငန်းကို စတင်လေသည်။

လုပ်စရာရှိသော အလုပ်များ ကို သွက်သွက်လုပ်ပြီး သူမ၏ အခန်းသို့ ဝင်သည်။ သူငယ်ချင်း မအေးသိန်းထံမှ စာကို လှူငြိမ်းစွာ ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ မအေးသိန်း၏ လက်ရေး သော့ သော့ လေးတွေ မျက်စိရှေ့မှာ ပြေးလွှားနေသည်။

နှင်းဝေ

နှင့်အတွက် အလုပ်ရှာတာ အဆင်ပြေသွားပြီ။ ငါတို့ ရဲ့ ရုံးမှာ ပဲ ငါတို့ သေဌေးကို ပြောထားတယ်။ သူက ခန့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ လက်နှိပ်စက်စာရေး ပဲ ပေါ့ဟယ်။ လစာက စစချင်း နှစ် ရာငါးဆယ် တဲ့။ နှင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ကို ကြည့်ပြီးမှ တိုးပေးလိမ့်မယ်။ နှင့် ကျေနပ်တယ် ဆိုရင် ရန်ကုန်ကို လိုက်လာခဲ့ပေတော့။ နေဖို့က အဆောင်မှာ ငါနဲ့ တစ်ခန်းတည်း နေလိုရတယ်။ အိမ်မှာ နေရတာ မပျော်ဘူး မဟုတ်လား။ စွန့်စားပြီး ထွက်ခဲ့ပေါ့။ သန်းစိုး နဲ့ တွေ့ သေးလား၊ ငါက သတိရတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ နှင့် လာမယ်ဆိုရင် စာမပြန် နဲ့တော့၊ သုံးလေးရက်အတွင်း ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ။

သင့်ရဲ့

မအေးသိန်း။

ဖြူနှင်းဝေ ထ၍ ခုန်ချင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရပြီ ဆိုတော့ သည်က သူ ထွက်ခွာ နိုင်ပြီပေါ့။

“ မေမေ တို့ကို ငါ ရန်ကုန်သွားမယ့်အကြောင်း ဖွင့်ပြေလိုရပြီ ”

အအောင်မြင်ခင် မပြောချင်၍ လျှို့ဝှက်စွာ ဖြူနှင်းဝေ ကြံစည်ခဲ့သည်။ ယခု အကြံအစည် ထ မြောက်ပြီမို့ လွန်စွာ ဝမ်းသာကြည်နူးနေပါသည်။ ဖွင့်ပြောလျှင် မိခင်က

ဝမ်းသာပေမယ့် အဖေ ဖြစ်သူ ကျေနပ်ပါ့မလား ဟု စိုးရိမ်နေသည်။

“ မနက်ဖြန် အေးသိန်းဆီ စာပြန်မယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း : ရန်ကုန်ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်လို့ ”

စိတ်ကူးထဲမှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး တွေ :လိုက်သည်။ လွတ်မြောက်ခြင်းတံခါးက ပွင့်ခဲ့ပြီ။ သူမအတောင့်တဆုံး ဆန္ဒလည်း ပြည့်ဝခဲ့ပြီ။ သန်းစိုးကို မနက်မှ ဖွင့်ပြောရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သန်းစိုးက သူမ၏ အလိုကို လိုက်နေကျမို့ ကန့်ကွက်မည် မဟုတ်ပါ။ သူမ အကြောက်ဆုံး ကတော့ ဖခင် ဖြစ်သူ ဦးစံမြင့်ကိုပင်။

ခံစားမှု တွေ ရှုတ်ထွေးနေသဖြင့် ဦးခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျနေသည်။ အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှ အသာဆင်းခဲ့သည်။ မိုးတိတ်နေသည်မို့ လမ်းလျှောက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သင်းပျံ့သော ဇီဝဝါ ပန်းရနံ့တွေ က ဖြူနှင်းဝေကို ပွေ့ဖက်ကြို ဆိုကြသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ရန်ကုန်သို့ သွားရန် ဖြူနှင်းဝေ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အားလုံးသော အတိုက်အခံတွေ ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်လိုက်မည် ဟု ခြေထောက်တွေ ညောင်းလောက်အောင် လျှောက်ပြီးမှ အိမ်လေးဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ညီမငယ် သက်မာ မအိပ်သေးဘဲ သူမကို စောင့်နေတာ တွေ့ ရသည်။

“ ဟင် သက်မာ အိပ်သေးဘူးလား ”

“ မမနှင်းကို စောင့်နေတာ ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ ”

“ လမ်းလျှောက်နေတာ ”

“ ဖေဖေကတောင် အအိပ်ခင် မေးနေသေးတယ် ”

“ အခု အိပ်သွားကြပြီလား ”

“ ကြာလှပြီ ”

ဖြူနှင်းဝေက သူမ၏ အိပ်ရာလေးကို ခင်းလိုက်သည်။ သက်မာ နှင့်

သူမသည်လည်း ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းလေးထဲမှာ တစ်ခြင်ထောင်တည်း
အတူအိပ်ရသည်။ သက်မာ ဘယ်တော့မှ အိပ်ရာလဲမခင်း၊ အိပ်ရာလဲ မသိမ်းပါ။ ဖြူ
နှင်းဝေသာ အမြဲတမ်း လုပ်ရသည်။ ယခုလည်း ဖြူနှင်းဝေ အိပ်ရာ မခင်းသေးဘဲ
မအိပ်သေးဘဲ စောင့်နေခြင်းပါ။

“ ဟင်း ”

ဖြူနှင်းဝေ သက်ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်သည်။ ကလေး တစ်ယောက် လိုပင်
သက်မာက ဘာတာဝန်မှ မယူ။ သက်မာက သူ့ထက် အငယ်မို့ စိတ်မဆိုးရက်ပေမယ့်
တစ်ခါတစ်ရံ လွန်စွာ မှ စိတ်ပျက်မိသည်။

(၄)

ဖြူနှင်းဝေ ရုံးချန်ထက် အိမ်မှ စောထွက်ခဲ့သည်။ စာတိုက်သို့ ဝင်၍
အေးသိန်းထံသို့ သူမရောက်လာမည့် ရက်ကို သံကြိုး ရိုက်သည်။ စာတိုက်မှ ရုံးသို့
ထွက်ခဲ့သည်။

သူမ၏ ရုံးအုပ် ဦးကျော်မြင့်က မရောက်သေး။ လက်စ မသတ်ရသေး အလုပ်ကို
ဆက်လုပ် နေသည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာသော ခြေသံကို ကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်တော့
ဦးကျော်မြင့် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ ရသည်။

“ အမယ် ဒီနေ့ သိပ် ဝီရိယ ရှိနေတယ်ပေါ့ ”

ထွေသလို ငေါ့သလို ပြောလိုက်သော အသံကို ဖြူနှင်းဝေ ကြားရပေမယ့်
မကြားသလို လုပ်နေသည်။

“ ရင်ကြီး ပြောချင်သလောက် ပြောလိုက်စမ်းပါ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး၊ ကျွန်မကို

တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုတောင် တွေ့ရမယ် မထင်လေနဲ့။”

နှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့ပြီး ရင်ထဲက ရန်ထောင်လိုက်သည်။ ဦးကျော်မြင့်
ခိုင်းထားသော ကိစ္စများ ပြီးတော့ သူမ၏ နှုတ်ထွက်စာကိုပါ တစ်ခါတည်း လက်နှိပ်စက်
ရိုက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဦးကျော်မြင့် အခန်းသို့ ဝင်သည်။

“ ဒီမှာ ဦးခိုင်းထားတဲ့ အလုပ် ပြီးပါပြီ ”

“ မနေ့မနက် တည်းက ခိုင်းထားတာ အခုမှ ပြီးလား ”

မျက်နှာကြီး ဂူပုတ်နေသော ဦးကျော်မြင့်၏ မျက်နှာကို မျက်နှာထား တင်းတင်း
နှင့် ပင် ဖြူနှင်းဝေ က ကြည့်နေသည်။

“ မင်းတို့ကို ခိုင်းရတာ စိတ်တိုင်းမကျလိုက်တာ ”

“ ဦး သိပ်စိတ်ဆင်းရဲ နေသလား ”

“ အေး မင်းတို့လို အလုပ်မတော် တဲ့ လူကို ခိုင်းရတာ သိပ်စိတ်မောတယ် ”

“ ဦး နောက်တစ်ခါ စိတ်မမောရတော့ဘူး ”

“ ပြောပြန်ပြီလား ”

အပြစ်ရှာလွန်းသော ဦးကျော်မြင့်ကို ဖြူနှင်းဝေက စူးစူးရဲရဲ ကြီး
ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ ဦး အတွက် နောက်ထပ် ကျွန်မ ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး ”

“ ဘယ်လို မဖြူနှင်းဝေ ”

“ ဒီမှာ ဦး ”

ဖြူနှင်းဝေက သူမ၏ လက်တွင် အသင့် ကိုင်ထားသော နှုတ်ထွက်စာကို
တရိတသေ လှမ်းပေးလိုက် သည်။

“ကျွန်မ ရဲ့ နှုတ်ထွက်စာ ”

“ ဘာ ”

ကိုင်းနက် မျက်မှန်ထဲမှ ဦးကျော်မြင့် ၏ မျက်လုံးကြီး ကျွန်ကျမတတ် ပြူး

သွားသည်။

“ မနက်ဖြန်က စပြီး ကျွန်မ အလုပ်ထွက် လိုက်ပါပြီ ”

“ တကယ်လား ဖြူနှင်းဝေ ”

“ တကယ်ပို့ ဦးကို ကျွန်မ နှုတ်ထွက်စာ ပေးတာပေါ့ ”

ဖြူနှင်းဝေကို အံ့သြသော မျက်နှာကြီး နှင့် ဦးကျော်မြင့် ကကြောင်၍

ကြည့်နေသည်။

“ အလုပ်ထွက်ပြီး မင်း ဘာလုပ်မှာ လဲ ”

“ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရလို့ သွားမလို့ပါ ”

“ ရန်ကုန်မှာ ဟုတ်လား၊ မင်း တစ်ယောက် တည်း သွားမှာ လား ”

“ ဟုတ် ”

“ မအူမလည် နဲ့ ဒုက္ခရောက်မှာ မြင်ယောင် သေးတယ် ”

“ ဒီက ဒုက္ခထက် သေးပါလိမ့်မယ် ”

“ ဟွန်း၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ ဘာမှတ်လို့လဲ၊ မင်းလို မလည်မဝယ်နဲ့ဆို ဒုက္ခလှလှ တွေ

မှာ ”

“ ဘယ်ဒုက္ခမျိုးမဆို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ် ဦး၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ”

ဦးကျော်မြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖြူနှင်းဝေ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ဖြူနှင်းဝေ၏ စိတ်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။ ရန်ကုန်သို့ သွားရမည်

အရေး ကို တွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ပိတ်ဖြာနေသည်။

ညနေ ရုံးဆင်းချိန်မှာ သန်းစိုးအား ထုံးစံအတိုင်း ရုံးပြင် ဝင်းအဝမှာ တွေ့ရသည်။

“ နှင်းဝေ ”

“ ဘာလဲ သန်းစိုး ”

“ မနက်ဖြန် စနေနေ့ ဆိုတော့ နင် ရုံးအားတာပေါ့ ”

“ ဒီနေ့ ငါနောက်ဆုံး ရုံးတက်တာ သန်းစိုး ရဲ့ ”

“ ဘာရယ်၊ နှင်းဝေ ”

“ ငါ အလုပ် ထွက်လိုက်ပြီ ”

သန်းစိုး၏ အံ့အားသင့်နေသော မျက်နှာကို ပြုံး လဲ့လဲ့ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဖြူနှင်းဝေက ပြောသည်။

“ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ နှင်းဝေ ”

“ ငါ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရပြီ ”

“ သေချာလို့လား ”

“ သိပ်သေချာတာပေါ့၊ အေးသန်းကိုတောင် ငါလာမယ့် အကြောင်း သံကြိုး ရိုက်လိုက်ပြီ ”

“ နင် တကယ် သွားတော့မှာ လား နှင်းဝေ ”

“ အေးပေါ့ ”

“ ဟာ ”

သန်းစိုး ၏ မျက်နှာသည် လွန်စွာ ညှိုး ရိပ်တွေ သမ်းသွားသည်။

“ ဘာလဲ နင်က မသွားစေချင်ဘူးလား ”

“ ငါ့မှာ တားပိုင်ခွင့်မှ မရှိတာ နင်းဝေ ”

“ ရှိခဲ့ရင်ကော ”

“ နင်းဝေ ရယ် ငါ့ကို မနှိပ်စက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ”

သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဖြူနှင်းဝေ စိတ်ထဲ နင့်ခနဲ ခံစားရပါသည်။

သန်းစိုး၏ သံယောဇဉ်ကို ပြက်ကရယ် မပြုရက်တော့ပါ။

“ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေသလား သန်းစိုး ”

“ မဆိုးပါဘူး၊ နင်နဲ့ ဝေးရမှာ ကို စိတ်ထဲမှာ လုံးဝ မကောင်းဘူးဟာ ”

“ ငါ ဒီမှာ မနေချင်ဘူး၊ သန်းစိုးရယ် ”

“ နင့်ဘက်က ကြည့်တော့ နင်လုပ်ရပ်က မှန်ပါတယ် နင်းဝေ ”

“ အဲလို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး ”

“ ဒီမှာ နင်းဝေ၊ နင် သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ရန်ကုန်ကို သွားပါ။ ဟိုမှာ

အလုပ်လုပ်ကြည့်ပါ။ အဆင်ပြေပါစေလို ငါ့ဆုတောင်းနေပါမယ်၊ တကယ်လို့များ ဒုက္ခတစ်ခုခု နဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး၊ မနေနိုင်ရင် ပြန်လာခဲ့ပါ ငါ နင့်ကို အမြဲတမ်း လက်ကမ်းပြီး စောင့်ကြိုနေမယ် ”

“ အို သူငယ်ချင်းရယ် ”

သဘောထားကြီးသော ၊ ခွင့်လွှတ်တတ်သော ၊ နားလည်လွန်းသော ၊ ချစ်

သူရဲကောင်း ကြီးကို ဖြူနှင်းဝေ လေးစားစွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ နင့်ကို ငါ အမြဲ မျှော်လင့်နေမယ် နင်းဝေ၊ နင့်ရဲ့ မေတ္တာတွေ ကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်

ရက်ကို မမောတမ်း ငါ စောင့် နေမယ် နင်းဝေ ”

“ ကျေးဇူးပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာ နင် အကောင်းဆုံးထက်

ပိုကောင်းပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ် ”

“ ဪ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား၊ နင်ကြိုက်တဲ့ မင်းသားပါတဲ့

ကားလေ ”

“ ဟယ် ရှိန်းဇေယျာ ပါတဲ့ကား ဟုတ်လား ”

“ အေး ”

“ ဟာ ကြည့်မှာ ပေါ့၊ သက်မာကိုလဲ ပြရမယ် ”

“ အေးပါ၊ နင့်ကို နှုတ်ဆက် တဲ့ အနေနဲ့ ငါ တကာခံမယ် ”

“ ဟာ သိပ်ကြိုက်ပေါ့ ”

“ အဲဒီ မင်းသား ဟာ ငါ ဖြစ်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ”

“ ဘာလို့လဲ သန်းစိုး ”

“ အဲလိုဆို နင့်ကို ငါ လွယ်လွယ်နဲ့ ရနိုင်မှာ မို့ပါ ”

“ သန်းစိုးရယ် ငါ အဲဒီ မင်းသားကို ကြိုက်တာ တစ်မျိုးပါဟာ ”

“ ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ ”

“ အင်း ရည်းစား တစ်ယောက် လို ကြိုက်တာ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးဟာ၊

ဟိုလေ ယောက်ျားပီသပြီး ချောလို့၊ သရုပ်ဆောင် ကောင်းလို့ စွဲတာပါ

“ ဪ တော် သေးတာပေါ့ ”

“ မင်းသားကို မိန်းမ နောက်ပိုး ပိုးတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ”

“ သန်းစိုးနော် ”

ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေး နှင့် သန်းစိုးကို ဟောက်လိုက်သည်။

“ ကဲ အိမ်နား ရောက်ပြီ ပြန်တော့ ”

“ မနက်ဖြန် ရပ်ရှင်ရုံက စောင့်မယ်နော် ”

“ အေး ”

ဖြူနှင်းဝေ ခြံဝင်းထဲသို့ သွက်သွက်လေး လှမ်းခဲ့သည်။

“ ဟော လာပါပြီ၊ ခင်ဗျားသမီး ”

မကျေမနပ် ပြောသံကြီးက ဦးစံမြင့် ပါးစပ်က ဖြူနှင်းဝေကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ထွက်လာသည်။

“ နှင်းဝေ ရုံးဆင်းတာနဲ့ လာလို့ ချက်ချင်း ပြန်မလာလဲ ”

“ သန်းစိုး နဲ့ စကားပြောရင်း ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့လို့ နောက်ကျတာပါ ဖေဖေ ”

“ အမေ တစ်ယောက် ထဲ အိမ်အလုပ်တွေ ကို ကျုံးလုပ်နေတာ နှင့် မသိဘူးလား ”

“ ဪ ကိုစံမြင့်ရယ်၊ သမီးလဲ အလကား လျှောက်လည်နေတာမှ မဟုတ်တာ ”

“ မင်းကိုက ရှေ့က ကာဆီး ကာဆီး နဲ့ ဒါကြောင့် ဟိုက ကမ်းတက်တာ ”

ဖြူနှင်းဝေ က ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဦးစံမြင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေ ငါ့ကို ဘာလို့များ သိပ်မုန်းနေပါလိမ့်နော် ဟု အားငယ်စွာ တွေးလိုက်သည်။

ဖြူနှင်းဝေ ဖခင် ဖြစ်သူကို ရန်ကုန်သွားမည့် အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မကျေနပ်လို့ သတ်လဲ သတ်ပါစေတော့ မပြော၍ မပြီးမည့် ကိစ္စမို့ ပြောရနေမှာမည် ။

“ ဖေဖေ နှင်းဝေ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရပါပြီ ”

“ ဘာပြောတယ် ”

ဦးစံမြင့်က မျက်ထောင့်နီကြီး နှင့် နှင်းဝေကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ နှင်းဝေ ဒီကအလုပ်ထွက်လိုက်ပါပြီ၊ တနင်္လာနေ့ နှင်းဝေ ရန်ကုန်ကို သွားတော့မယ် ”

“ ဟင် နင့်သဘော နဲ့ နင် ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတယ် မိဘကိုများ ရှိတယ်လို့ ထင်သေးရဲ့ လား ”

ဦးစံမြင့်၏ ဒေါသက တဲအမိုးတောင် ပွင့်ထွက်မတတ်။ အမေ ကတော့ နှင်းဝေကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်နေသည်။

“ နှင်းဝေ ဖေဖေတို့ကို မလေးမစား လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုလဲ အလုပ်က သေချာမှ နှင်းဝေ ထုတ်ပြောတာပါ ”

“ နင့်သဘော နဲ့ နင် လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်တာပေါ့၊ အတောင်စုံလို့ ငါတို့ ရင်ကို ပုန်ကန်ပြီး ထွက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား ”

“ မ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ နှင်းဝေ လစာများများ လိုချင်တယ်၊ တိုးတက်တဲ့ ဘဝကိုရချင်တယ်၊ ဒါမှ အိမ်ကိုပိုထောက်နိုင်မှာ မဟုတ်လား ”

“ အပိုတွေ ပြောမနေ နဲ့၊ နင် မိဘကွယ်ရာမှာ ထင်သလို နေချင်လို့ သွားမှာ မဟုတ်လား ”

“ နှင်းဝေ ကို မတရား မပြောပါ နဲ့ ဖေဖေ ”

“ ပြောတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဟွန်း ငါတို့ ကျွေးမွေးထားလို့ လူ ဖြစ်လာတဲ့ ကောင်မ၊ ဘက်မကန်ချင်နဲ့ ”

ဖြူနှင်းဝေ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ အသည်းနှလုံးတွေ ကို လက်ကြမ်းကြမ်းကြီး နဲ့ ညှစ်လိုက်သလို လွန်စွာ နာကျင် ခံစားနေရပါသည်။

“ နင် မသွားရဘူး နှင်းဝေ ”

“ မသွားလို့ မ ဖြစ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဒီမှာ နှင်းဝေ အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ ”

“တယ် ငါလေ ”

“အို ကိုစံမြင့်ရယ်၊ လွန်ပါ့မယ် ”

ဖြူနှင်းဝေအား ရိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော ယောက်ျားကို ဒေါ်စိမ်းမေက အတင်း ဝင်ဆွဲသည်။

“ နင့် သဘော နဲ့ နင် ဒီအိမ်က ဆင်းရင် နောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်တက်ဖို့ မစဉ်းစား နဲ့ နှင်းဝေ ”

“ နှင်းဝေ အိမ်က ဆင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်သွားလုပ်မှာ ပါ ဖေဖေ ”

“ နားမလည်ဘူး၊ ရန်ကုန်သွားပြီး နင် ဟိုမှာ ဒုက္ခရောက်လို့ ပြန်လာမယ် မစဉ်းစား နဲ့၊ ဘယ်တော့မှ ငါ့အိမ်ကို ပြန်မလာ နဲ့၊ နင့်ဘာသာ နေချင်တဲ့ နေရာ မှာ နေ ”

ဖြူနှင်းဝေ၏ အမြင် မကြည်လင်တော့ပါ။ ဖခင် ဖြစ်သူ၏ ရင့်သီသော စကားကြောင့် ရင်ဆို့ နာကျင်အောင် ခံစားနေရပါသည်။

“ ငါ့ ရှေ့ မနေ နဲ့ သွား၊ နင့် မျက်နှာကိုလဲ မကြည့်ချင်ဘူး ”

ဖြူနှင်းဝေ ငို၍ သူမ၏ အခန်းလေးထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ဖြူနှင်းဝေ ငို၍ သူမ၏ အခန်းလေးထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ဖြူနှင်းဝေ ငို၍ မောပန်းလွန်း မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

(၅)

သန်းစိုး နှင့် ဒိုင်းဦးသားမို့ ဖြူနှင်းဝေ ရပ်ရှင် ကြည့်ချင်စိတ် မရှိပေမယ့် အိမ်က ထွက်လာခဲ့သည်။ သက်မာကိုလည်း အဖော်ခေါ်ခဲ့သည်။

“ မမနှင်းဝေ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ ”

ဂူ ငိုငိုကြွေး ဖြစ်နေသော ဖြူနှင်းဝေ ကို သက်မာက ကြည့်ပြီး
မေးလိုက်သည်။

“ မမ စိတ်မကောင်းဘူး သက်မာရယ်၊ ဖေဖေက ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင်
စိတ်ဆိုးနေတယ်ကွယ် ”

“ အို မမ နှင်းဝေကလဲ ဒါများ စိတ်ထဲ စွဲမနေပါနဲ့ နောက်တော့ ဖေဖေ
စိတ်ပြေသွားမှာ ပါ ”

ဘာမဆို ပေါ့ပေါ့လေးတွေ :သော သက်မာ ယခုလည်း ပေါ့ပေါ့လေး ပြောသည်။
ဖြူနှင်းဝေ ရင်ထဲတွင် တော့ လေးလံနေသည်။ ရန်ကုန်ကို သွားရမှာ စိတ်ထဲမှ လန့်သလိုလို
ဖြစ်လာသည်။

“ မမနှင်းဝေ ရဲ့ ရှိန်းဇေယျာလေ ဒီကားမှာ ပိုကောင်းတယ်တဲ့ ”

“ ဟုတ်လား ”

“ သက်မာ သူငယ်ချင်းတွေ ကြည့်ပြီးပြီ ”

“ ဪ ”

“ ရှိန်းဇေယျာ သိပ် အိုက်တင် ကောင်းတာပဲ တဲ့ မမရယ် ”

သက်မာကလဲ ရပ်ရှင်မင်းသား ရှိန်းဇေယျာ၏ ပရိသတ် တစ်ဦးပါ။ ရပ်ရှင်ရံ
မရောက်မချင်း ရှိန်းဇေယျာ ချီးမွမ်းခန်းက ဖြူနှင်းဝေ ၏ နားတွေ ကို ပူ အူ စေပါတော့သည်။

ရံတွင် သန်းစိုးက အသင့်စောင့်နေသည်။ ရပ်ရှင်ကြည့် နေသော်လည်း ဖြူ
နှင်းဝေ ၏ စိတ်တွေ က ပျံလွင့်နေသည်။ အကြိုက်ဆုံး မင်းသားကိုတောင်
စိတ်မဝင်စားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ရပ်ရှင်ကြည့်ပြီး အိမ်အပြန်လမ်းမှာ သက်မာက ပေါက်ပေါက် ဖောက်သလို

စကားတွေ ဖောင်နေသည်။ ဖြူနှင်းဝေ ကတော့ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“ နှင်းဝေ ”

“ ဟင် ”

“ ရုပ်ရှင်ကောင်းတယ်နော် ”

“ ကောင်းပါတယ်သန်းစိုး ”

“ နင် နေမကောင်းဘူးလား၊ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ ”

“ ကောင်းပါတယ်ဟာ ”

မကြာမီ ဖြူနှင်းဝေတို့ ခြံဝင်ရှေ့ ရောက်ပြီမို့ သန်းစိုးလှည့်ပြန်သွားသည်။ ဖြူနှင်းဝေ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်တော့ မိခင် ဖြစ်သူ မီးပူထိုးနေတာ တွေ့ ရသည်။

“ ဟော သမီးတို့ ပြန်လာပြီလား ”

“ မေမေရယ်၊ နှင်းဝေ ပြန်လာရင် လုပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့သား နဲ့ ”

“ သမီး ယူသွားဖို့လေ၊ အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် မေမေ ကမီးပူထိုးထားတာ ”

“ ဪ မေမေရယ် ”

ဖြူနှင်းဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမှု တွေ လှိုင်းထန်သွားသည်။ မိခင်ထံမှ မေတ္တာစမ်းရေက ဖြူနှင်းဝေ၏ ရင်ကို အေးမြစေပါသည်။ အဖေထံမှ မေတ္တာတွေ ရှားပါး ပြတ်လပ်သလောက် အမေ့ထံမှ မေတ္တာတွေ တနင့်တပိုး ရရှိနေပါသည်။

“ မေမေ ”

“ ဘာလဲ သမီး ”

မိခင်၏ မျက်နှာကို ကြည်နူးမှု မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေမိပါသည်။

“ နှင်းဝေ သွားမှာ ကို မေမေ ကျေနပ်ပါတယ်နော် ”

“ သမီးကို မေမေ နားလည်တယ် ”

“ ကျေးဇူးနော် မေမေ ”

မိခင် ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖြူနှင်းဝေက ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါသည်။

“ နှင်းဝေလေ၊ မေမေ တို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကို တစ်သက် မမေ့ပါဘူး နော် ”

“ ငါ့ သမီးကြီး စိတ်ချမ်းသာတာကို မေမေ မြင် ချင်ပါတယ်ကွယ် ”

“ နှင်းဝေလေ၊ ဟိုမှာ ချွေတာသုံးပြီး အိမ်အတွက် ငွေပိုပေးပါမယ် ”

“ သိပ် အဆင်းရဲခံပြီး မပိုပါနဲ့ကွယ် ”

“ နှင်းဝေလေ၊ မေမေ ကို နှင်းဝေလုပ်အား နဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ သိပ်ထားချင်တာပဲ ”

”

“ ကုသိုလ်ကံ ရှိရင် ချမ်းသာမှာ ပေါ့ သမီးရယ် ”

“ မေမေ နှင်းဝေ ယူရမယ့် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက်ဦးမယ်နော် ”

ဖြူနှင်းဝေ သူမ၏ အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သားရေ သေတ္တာလေး

အောက်တွင် သတင်းစာ စက္ကူကို ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ ယူသွားမည့် အဝတ်အစား တွေ ကို စီစီရီရီ ထည့်လိုက်သည်။ ဖြူနှင်းဝေတွင် အဝတ်အစားသိပ်မရှိ။ သေတ္တာလေး တစ်လုံး ပြည့်အောင်တောင် မရှိ။

သူမ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေ ကို ကြိမ်ခြင်းထဲမှာ စီစီရီရီ ထည့်ပြီး

စိတ်မော လူမော နှင့် အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်သည်။ မျက်လုံးလေး မှေးထားပြီး သွားရမည့် ခရီးစဉ်ကို တွေ့ တောနေစဉ်။

“ မမနှင်းဝေ ”

ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သက်မာကို တွေ့ ရသည်။

“ ဘာလဲ သက်မာ ”

“ မမ နှင်းဝေ၊ ရန်ကုန်မှာ အကြာကြီး သွားနေမှာ လား ”

“ မပြောတတ်ဘူး သက်မာ ”

“ ဟင်း ”

သက်မာက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်သည်။

“ ဘာလဲ သက်မာ၊ မမနှင်းဝေ ကို သက်မာ လွန်းနေမှာ မို့လို့လား ”

“ လွမ်းလဲ လွမ်းမှာ ပါ၊ နောက်ပြီး မမနှင်းဝေ မရှိရင် သက်မာ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ရတော့မှာ ”

“ ဪ သက်မာရယ် ”

ဖြူနှင်းဝေ ရင်ထဲက နာကျင်စွာ ညည်းတွားမိပါသည်။ သက်မာထံမှ မမနှင်းဝေ ကို အရမ်းလွမ်းမှာ ပဲ ဆိုတဲ့စကားကို ကြားရမည် ထင်ခဲ့တာ။ ခုတော့

ဖြူနှင်းဝေ သက်မာကို ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသော မျက်ဝန်းတွေ နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဖြူနှင်းဝေ မျှော်လင့်ထားသလို သက်မာထံမှာ မမနှင်းဝေ ကို သက်မာ သိပ်လွမ်းမှာ ပဲ ဆိုတဲ့ စကားလေးများ ကြားရလျှင် ဘယ်လောက်များ ကြည်နူးရပါမည် လဲ။

“ အောင်လေး ကော သက်မာ ”

“ လည်ပတ်နေတုန်းလေ၊ ပြန်မလာသေးဘူး ”

“ မနက်စောစော ထ ရမှာ မို့ မမအိပ်တော့မယ် ”

ဖြူနှင်းဝေက သက်မာကို ပြောပြီး ကျောခိုင်းကာ စောင်ကို ခေါင်းပြီးခြုံ လိုက်သည်။ ခြုံစောင်အောက်မှာ အသံတိတ် ဖြူနှင်းဝေ ကြေကွဲကွဲလေး ငိုကြွေးလိုက်ပါသည်။

ဦးစံမြင့် ၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲ၍ အမေကော၊ သက်မာကော အောင်လေးပါ

ဖြူနှင်းဝေကို ဘူတာသို့ လိုက်မပို့ကြပါ။ သန်းစိုး တစ်ယောက် သာ ဖြူနှင်းဝေကို ဘူတာသို့ လိုက်ပို့သည်။ ရထားထွက်ခါနီး အထိ တဖွဖွ နှင့် မှာ ကြားနေသည်။

“ နှင်းဝေ ဟိုမှာ အဆင်မပြေရင် ချက်ခြင်း ပြန်လာခဲ့နော်၊ နှင်းဝေ အိမ်က လက်မခံရင် ငါလက်ခံတယ်နော် မှတ်ထား ”

“ အေးပါ သန်းစိုးရယ်၊ နင့်ရဲ့ စေတနာတွေ ကို လေးစား ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ ငါ့ အိမ် က နင့်အတွက် အမြဲ တံခါးဖွင့် ထားတယ်နော် နှင်းဝေ ”

“ အေးပါ သူငယ်ချင်းရယ် ”

ရထားထွက်တော့ သန်းစိုးက လက်ကလေး တပြုပြ နှင့် ကျန်ရစ်သည်။ သန်းစိုး၏ ရုပ်ပုံလွှာ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ပျောက်သွားသည်အထိ ဖြူနှင်းဝေ ကြည့်နေမိပါသည်။

အရှိန် နှင့် ခုတ်မောင်းနေသော ရထားပေါ်မှာ ဖြူနှင်းဝေ တွေ့ ခေးပြီး ပါလာခဲ့သည်။

